

Χουχουβάτα. 'Ακόμα δ τόπος εβγαλε και το τραγούδι:

Τσοπάνος ποκομήθηκε
— ντουρντουρούϊ νανά —
Τρείς χρόνους στο ραβδί του
— γκιουρδέσι γκορδεμίσι —
— γκρέου μουρέ γκρέου —
ζώγγ νανά, ζώγγ νανά
Μόρθε καιρός και ξύπνησε
τά γίδια του γυρέβει.
Δέν κούγονταν βελάματα
δέν κούγονταν τροκάκια.
Παίρνει τή σιράνα το στρατί
στρατί το μονοπάτι.
Γερόλυκα νάπάντησε
στέμνεται τόν ρωτάει.
— Λύκο μὴν εἶδες πρόβατα
Λύκο μὴν εἶδες γίδια;

ΘΟΔΩΡΑΚΗΣ Δ. ΚΑΗΡΟΝΟΜΟΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΟ

'Αγάπη μου, το χάρημα να έρθης σε προσμένω
Στο περιβόλι, που είπαμε, το δεντροφυτεμένο.
'Εγώ θά πάω πιο μπροστά να στρώσω τα γρασιδιά.
Πού, σαν έρθης, θά κάμουμε τάδεα μας παιγνίδια.

Θά βρω γρασιδιά νάχουνε τ' αστέγνια τους πλεγμένα
Με βίκους κι ήριδύσους, με ήρες κι άνεμώνες.
Και δίπλα τους να τρέχουνε αλύκικια θολωμένα,
'Απ' το έρωτολαχάνιασμα, που κάνουν οι χελώνες...

Θά δίσω κι άμπελόδεργες με φούντες από φάνη,
Και θά διαλέξω χλωρακιά ήμερη και λογγίσια,
Νά πλέξω για χιτήρι σου δλόδροσο στεφάνι,
Πού λίγη θά είναι ή τέχνη του, με ή χάρη του περίσσια.

Κι άμα προβάλης και σε ιδώ θά τρέξω να στολίσω
Μ' άνθους πρωτομαγιατικούς μαλλιά και μέτωπό σου,
Και με ζεστά φιλήματα θά σου άντρικιμίσω
'Εκείνον τόν περήφανο γλαχχερό λαμό σου.

Στά ύστερά θά κάτσουμε. Και τότε πιά θ' άρχίσουν
Νά λέν του κάμπου τα πουλιά στη χρυσωγή τραγούδια.
Και χίλια—μύρια άρώματα τριγύρω μας θά χύσουν
'Όλα τής γής τα βότνια μαζί με τα λουλούδια ..

Τότε θά γύρουν φουντωτά τα δέντρα τα κλαριά τους
Νά ρίξουν τ' έννη άπένου μας μαζί με τή δροσιά τους.
Και σπάνιο μυστήριο θά ιδής και θ' άπορήσης.
Τό μυστικό μας έρωτα να στεφανώνη ή Φύσις.

Κυριασσία

ΣΗΥΡΟΣ ΒΑΤΟΛΑΚΑΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιάκια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχόδρου, ('Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού 'Υπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), 'Εξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδος Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή). Στο Βόλο βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.
'Η συνδρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

'Αγρας και 'Ιδας—'Η χρωκοπία του Κοινοβουλευτισμού—Τα μαθητούδια — Τα παιδιά του Σκορδάκου.

ΔΕ ΘΑ σουβλιζότανε και δε θα χανότανε τόσο τραγικά ο καπετάν 'Αγρας, αν είχε διαβάσει το βιβλίο του 'Ιδα. Διαβάζοντας το 'Μαρτύρων και ήρώων αίμα» θά μάθαινε καλά το Βούργαρο, θά μάθαινε πως ο Βούργαρος δεν έχει λόγο και δσο, δε λογαριάζει λόγο τιμής, δε χαμπαρίζει τίποτα, όταν πρόκειται να πετύχει το σκοπό του, «να κάμει το ένθος του». Στα μέσα, λέει ο 'Ιδας, δεν κάνουνε διάκριση: «δεν κάνουνε μόνο φόνους και δολοφονίες, ρίχνουν και δυναμίτη σκοτώνουν, κάινε, ρημάζουν, αρπάζουνε, βασανίζουν κόβουνε μέτες και αυτιά, βγάζουνε μάτια, γδέρνουνε, σουβλίζουν και δεν ντρέπονται να κάνουν τέτια, μόνο τραβούν μπροστά, ίσια, με έπιμονή, με πείσμα, σταθερά και άγύριστα».

Τέτιος είναι ο Βούργαρος και πρέπει να τον ξέρουν και λα δσοι πάνε να τον πολεμήσουν. 'Ο 'Αγρας, φαίνεται, δεν τον ήξερε και γι' αυτό πήγε και παραδόθηκε σαν τυφλοπούλι σ' αυτόνε, μιά και το έδωσε το λόγο της τιμής του πως δε θάν τον περιάξει. Λόγο τιμής ο Βούργαρος! Μά τότε δε θάτανε Βούργαρος, δε λογαριάζε τέτια μικροπράματα.

Βέβαια, ή Μακεδονική 'Ιδέα διψάει αίμα κι δσο περισσότερο αίμα πίνει τόσο περισσότερο κι άντριεύει. Τής χρειάζονται μαρτυρες, δσο της χρειάζονται και ήρωες. Και γι' αυτό δσο μαρτυρικός κι έν είναι ο θάνατος του 'Αγρα θά ώφελήσει, σημαντικά, δε μόνο τή Μακεδονική 'Ιδέα, μιά και κείνους που θά πάνε κατόπι του να πολεμήσουν γι' αυτή, αφού έδειξε στον κόσμο πως είναι ο Βούργαρος και στους συμπολεμιστόδες

ου πως πρέπει να φέρονται μαζί του. Τόδεξε κι ο 'Ιδας με το βιβλίο του, μα φαίνεται χρωαζότανε να τον εΐξει κι ο 'Αγρας με το θάνατό του, ο δσοος τουλάχιστο βαριούντα να διαβάσουνε.

*

ΣΤΟ τελευταίο φύλλο του «Monde Hellénique» δημοσιεύτηκε ένα πολύ έξυπνο και δυνατό άρθρο με τον τίτλο «ή χρωκοπία του κοινοβουλευτισμού στην 'Ελλάδα». 'Ο συντάχτης του άρθρου, που ναι ή ίδιος ή διευθυντής του «Monde Hellénique», έφρου ξετινάζει τον κοινοβουλευτισμό μας με άπανωτά λογικά επιχειρήματα, φτάνει στο συμπέρασμα, πως πρέπει να αλλάξουμε πολιτεύμα, με και ρωτάει με τί νιν: «αλλάζουμε; με δημοκρατία; με όχλοκρατία; με μοναρχία; α' 'Ας είναι, λέει, ένα ήπ' όλα αυτά. πηρ το σημερνό πολιτεύμα που έναι ύψηγητής του Πανεπιστήμιου το στόλισε με τον τίτλο τής: Βασιλικής δημοκρατίας και που έμεις θαν τόνομάζουμε, αλλάζοντας λίγο την περίφημη φράση του Μέτρονιχ για την 'Ιουλιανή μοναρχία τής: 'Ελλάς, βασιλεία τριγυρισμένη από άναρχία.

Και τέτιο άληθινά είναι το περφόρημα κοινοβουλευτικού μας πολιτεύμα.

*

ΤΑ ΜΑΘΗΤΟΥΔΙΑ ήρηέψανε και κίνουνε συλλληγή-τήρια και βρίζουν τους δισκίλους τους και χελώνες τον κόσμο γιατί πέτος οι έξετάτες γινήκανε αστηρότατες και μείνανε στην ίδια τίση 700—800 μισητάδες ήπ' όλα τα Γυμνάσια τής 'Αθήνας.

Μπρίβο στα μαθητούδια που άρχινήτανε να δείχνουν τή γροθιά τους και θάρχησανε να τα λογαριάζουν πιά κ' οι δασκάλιοι τους. Κι ε σήμερα κάμανε συλλληγήτήρια γιατί άδικηθήκανε—μπορεί και να μην άδικηθήκανε—μερικοί συμμαθητάδες τους, αύριο θά κάμουνε συλλληγήτήρια γιατί άδικούντα δλοι τους με το άτιμο εκπαιδευτικό σύστημα και θά ζητήσουνε την άλλαγή και θά πασκίσουνε να την πάρουνε μοναχοί τους, με το χέρι τους.

*

ΠΕΙΝΑΝΕ τα κουτσούδελα του Σκορδάκου, που πέθανε αφού έστειλε πρώτα τα δυο του πηληκίρια και σκοτωθήκανε στη Μακεδονία. Πεινάνε τα τέσσαρα κουτσούδελα του Σκορδάκου και γυρνάνε θεόγυμνα και λιμασμένα στους δρόμους τής Τριπολιτσάς και δε βρίσκεται ένα πηλιόρουχο κ' ένα ξεροκόματο γι' αυτά.

Σ' ένα συγχινητικό του άρθρο στους «Καιρούς» τής Πέμπτης, ο κ. Γ. Π. Πετρούτσης μίς ζουγχαρίζει με χτυπητές γραμμές το δράμα αυτό—δράμα που ντροπιάζει και Πλιτεια και κοινώνη και τις παραστίνεις και τις δυδ για Βουργάρες ξετσιπώτες.

'Εχουμε ώποχρέωση να δώσουμε ψωμί στα παιδιά του Σκορδάκου, δε μοναχά γινε ή πατέρας και τα μεγίλ' άδέρφια τους πεθάνανε για να ζώμε έμεις, αλλά και γιατί σά μεγαλώσουνε θά ζητήσουνε να γδίκηθούνε τιδέορρα τους και θά ζώμε έτσι κι άλλους ήρωες από την ήρωϊκία αυτή οικογένεια.

Βοηθώντας λοιπό σήμερα τα παιδιά του Σκορδάκου, δεν κάμουμε μοναχά το καθήκο μας αλλά φτιάνουμε και ήρωες για τή Μακεδονία.

ριστερό της το πλεμόνι δε δούλευε δλότελα όπως έπρεπε ή άνάσα της σά λιγάκι σφυριχτή ασήμαντα πράματα ναι, μπορεί στην άκρη άκρη κνα δυο τρεις κλωστήσιες του πλεμονικού του κλωστητού να φαγωθήκανε: με ή ίδιος, χειρούργος, έδω θέλει γιατρού άφρτί, νάφουκραστή τα δούμενα.

'Ο 'Αντρέας θύμωσε μέσα του και να το πούμε φανερά, χολόσκασε. 'Ορίστε και πάλι τα παραμύθια του κ. 'Αμαρου. Φυματίωση και χτικιά. 'Ο 'Αντρέας είχε ιδέα όλως δούλου αντίθετη, γιατί το παρατήρησε, τάνκριβόλογησε ή άθωπος, ξεσηκώνοντας τις θερμοκρασίες και σημειώνοντας τα καθέκαστα, πως ναί βέβαια έβγαζε κάπου κάπου, μοναχά όμως όταν ή φούσκα πονούσε: άμα δεν πονούσε ή φούσκα, τίποτις άνεβαίνανε κ' οι θερμοκρασίες, καιθε φορξ που ή φούσκα είχε παραπνο. Λοιπόν ή φούσκα τήφτηχε κι ο 'Αντρέας δεν το λονούσε. Τονέ δικιολογήσανε τόντις κατόπι τα περιστάτικα. Σίγουρος είτανε κι από την κεριακή, που του μίλησε κάτω στο μικρό το σαλονάκι ο κ. 'Ρομπέρτης, τόσο σίγουρος που μόλις αποχρήτησε το γιατρό, κ' έτρεξε άμέσως άπάνω στης Κατινούλας, που άρχιζε να νύνηται, για να κατεβή στο τραπέζι.

— «Δέν ξέρεις τα μαντάτα; τής κάνει χωρα-

τέβοντας. Είμαστε φυματιασμένοι και πρόσχε. Θάμαι και γώ».

'Η Κατινούλα την αντιπαθούσε την άρρώστια, ίσως από τον καιρό που πέθανε ο αδερφός της. 'Ο 'Αντρέας τής ζήγησε ήσυχα ήσυχα πως και να πάθε λίγο το πλεμόνι της, δεν πείραζε δούλου ζης χρόνια ως και μ' ένα πλεμόνι μοναδικό. Φύματα, που σ' όλη του κανεις την ύπαρξη ούτε είδηση τα πήρε, βρίσκονται συχνά και σε γέρους, όταν πεθάνανε και τούς άφροψιάζεις.

— «Νά τρώε, Κατινούλα μου, και να κοιμάσαι. 'Αλλο γιατρικό από το φαγι κι από τον ύπνο δεν έχει. Με τον ύπνο και με το φαγι, σε γλυτώσα πέροι: έτσι θά σε γλυτώσω και πέτος». Θεία λόγια και που λαμπρά θά κάμανε πολλοί γιατροί να τα λένε σε πολλούς άρρώστους.

'Η Κατινούλα πάλι είχε σύστημα να συλλογιέται τα μελλούμενα τα καλά και να ξεχνά τα κακά τα παρασμένα. Σήμερα, λέει, στραβά τα πάμε: άβριο θά τα πάμε ίσια. Με το σύστημα της τάγαθόκαρδο, γιατί πολλές φορές από θέληση τάκολουθούσε, τύχαινε κάποτες νάψηφήση και τον κίντυνο. Μήπως ή άρχιγέννητη άθρώπινη πλάνη την άπομάγεβε και δάφτη; Μπορεί. Μάνα τής πλάνης της

όμως, το συτικό της, το γελαστό της το κουράγιο. 'Ισως να ναι και το κουράγιο τής φτώχειας, που δεν έμαθε να γλυκοχαδέβεται στον κόσμο.

Πρόθυμη λοιπόν και νάνοϊξη την όρεξή της στο πρόγεμα, όπου κατεβήκανε, αφού τής μίλησε, όπως είπαμε ο 'Αντρέας, πρόθυμη και να δη τον καινούριο τον 'Ασκληπιό, σαν έρθη και τούτος. 'Αναγκη μεγάλη δεν τον είχε. Τή δεοτέρα, έννια, πείρασε περφόρημα την τρίτη, δεκα, λίγη στεναχώρια, λίγη βαρσομάρα. Μπόσικα. Την τετάρτη, έντεκα, δυο τρεις βηζιές, ασήμαντες. Από το λάρυγγα, έλεγε ή Κατινούλα. Δίψα κκαπτα ασυνήστη το πρωί κι άκόμη προς τα μεσσηυχτα. Πόνος κανένας πουθενά. 'Η φούσκα, σαν να μην είχε. Την ίδια μέρα, έγινε και κατι πολύ σπουδαίο. 'Η Κατινούλα βγήκε στους δρόμους με τή Μουίτα! 'Οι δυο τους μαζί τραβήζανε χέρι με χέρι ως τού φαρμακοπώλη, δίπλα. 'Εκει πιά έπιασε τις κουδέντες ή Κατινούλα, να τους πη πως τώρα που γλυτώσε, ίσα με το στερνό της τον άνασασμό θάμερφόση τή ζωή της στα χυστά της τάφεντικα, που το ταιρι τους δεν έχουνε. Κ' έφυγε κκαμαρωμένη.

Την πέμπτη, δώδεκα, ή χαρά βασίλειε σ' όλα το σπίτι. Τόσο ήσυχος ή 'Αντρέας που τάποράσισε πιά